

MARTA ALÒS || VIURE PER VEURE

'American way of life'

Em deixa garratibada llegir com, tot demostrant un grau important de desconeixement de la realitat catalana, la Direcció General d'Urbanisme, seguint les directrius marcades per l'Ajuntament, finalment s'ha atrevit a aprovar de manera intacta la proposta d'ampliació a Lleida d'una trama urbana, *imaginàriament* consolidada, al costat de l'antiga carretera Nacional II, on la multinacional Carrefour és propietària de terrenys i on ja va plantejar un gran centre comercial l'any 2001. Apa, embolica que fa fort! Es veu que això de penjar-se la medalla de ser d'esquerres i progressista els atorga una mena d'aureola virginal que els permet fer i desfer sense massa miraments! Aquesta *innocent* aprovació permetrà que en aquesta zona es construïxin la nimietat de 3.687 habitatges i una gran àrea comercial de 78.354 metres quadrats. No cal esmen-

tar que a la ciutat de Lleida hi ha actualment un bon grapat de pisos sense vendre; tampoc cal dir que a la ciutat de Lleida els constructors no saben si finalment aquests pisos se'ls hauran de menjar amb patates, i potser tampoc cal recordar que a l'Eix Comercial històric de Lleida, i per extensió el de tota la ciutat, ja

És assenyat repetir i copiar un model que se n'ha anat en orris? Per quins set sous volem arruïnar una manera de fer?

comença a ser preocupant comprovar com hi ha locals comercials que no aixequen la persiana, i no cal ser gaire espavilada si us dic que tot fa pensar que es quedaran per vestir sauts durant uns quants anys més. Amb aquesta malaurada decisió, que afegeix llenya al desgraciat decret llei d'ordenació d'equipaments comercials, el Govern tripartit ha fet la seva sense comptar amb el criteri dels representants del comerç català, sense esmentar la baixada de pantalons d'ERC. Doncs apa, ja tenim instal·lat i beneït el model de vida americana: cases unifamiliars de pa sucat amb oli al voltant de la ciutat, amb un rebolcadís per jardí i amb grans centres comercials al costat de la carretera per anar a comprar sense haver d'entrar a la ciutat. I del petit i mitjà botiguer, què? En altres països com França, aquests patrons de consum, de model urbanístic, que ha contribuït a desertitzar les ciutats, ha fracassat. És assenyat repetir i copiar un model que se n'ha anat en orris? Per quins set sous volem arruïnar una manera de fer i de ser? Una ciutat és una gran casa, va deixar escrit l'arquitecte neerlandès Aldo van Eyck. Una ciutat on la gent passeja sense pressa, amb el cel per sostre, tot mirant aparadors.